

Historien om Guddar

Der var engang en halvgud, der hed Guddar, som blev forelsket i en smuk menneskepige ved navn Else. Han bortførte hende i Tinnet Krat, hvor Gudenåen har sit udspring.

Han bandt hende til en sin hestevogn og kørte afsted. For at undgå at eventuelle forfølgere skulle finde dem, styrede han hesten i indviklede sving og slyngninger, da de kørte væk.

Pigens far henvendte sig til en klog mand i Tørring om hjælp til at fange bortføreren. Først sendte den kloge mand ilden efter Guddar, fordi ilden er hurtigst, men vinden tog fat i ilden og blæste den ud. Så måtte han sende vandet! Han kaldte derfor alle bække og kilder sammen, og frådende fulgte vandet Guddars spor i alle dets slyngninger og rev jorden op, så der blev dannet store dale.

Vandet fangede Guddar ved Randers fjord, og Guddar druknede, imens pigen - den skønne Else, kom fri.

Og sådan gik det ifølge sagnet til, at Gudenåen blev dannet og fik navn efter halvguden Guddar.

Hvorfor tror du, at man så på vand som helligt?

Vand var helligt

- I gamle dage, helt tilbage i stenalderen, så man på vandet som noget helligt. Gudenåens navn kommer måske af ordet "gud", fordi at åen var hellig, og oldtidens folk ofrede våben og smykker i Gudenåen!

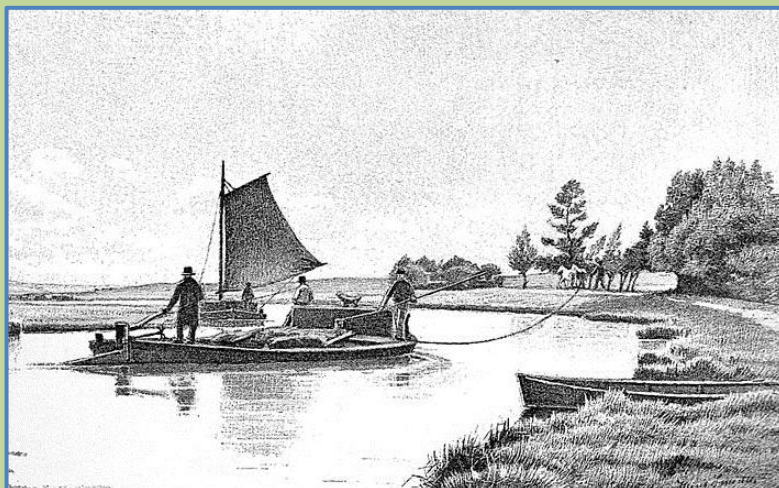
Frisk fisk!

Mennesker har fisket i Gudenåen siden stenalderen. Dengang brugte man spyd til at fiske. Op igennem tiden har mennesket fundet på andre måder f.eks. ruser, net og fiskestang.

Omkring 1500-tallet fandt man på, at fange laks ved at lave store hegn, eller "hække", som gjorde at vandet kunne strømme igennem, men fiskene blev fanget og kunne nemt hives op i f.eks. net. Det kaldtes laksegårde.

Laksegårdene var skyld i, at der til sidst næsten ikke fandtes flere laks i Gudenåen!

I dag passer vi godt på vores fisk ved f.eks. at sørge for de kan komme op i åen og gyde. Mennesker er blevet meget klogere end de var engang, men derfor skal vi stadig tænke os om, og passe godt på vores natur.

Gudenåen som transportvej

Det var ganske smart med en å som Gudenåen, fordi man kunne transportere store læs gods ind i landet. I stedet for at skulle bøvle med snoede, dårlige veje, kunne transportbåde nemt bære meget mere gods og meget nemmere.

Nogle steder stagede man sig frem, andre steder brugte man sejl. Også trækheste blev brugt til at slæbe. De gik på stierne langs Gudenåen med seletøj og trak bådene frem.